

KRYŠTOF

Sedím na lavičce v parku u školy. Je 7.52, a to znamená, že za osm minut zvoní a já bych už měl bejt ve třídě. Vůbec se mi tam nechce, i když je poslední den školy. Od chvíle, co se všichni vrátili ze školy v přírodě, se se mnou kluci nebaví už vůbec. Mirek mě jen pozdraví, ale to je všechno. Když si chce půjčit propisku nebo třeba gumu, tak se radši zeptá někoho jinýho, i když spolu sedíme v lavici. Dan, Petr i Honza dělají, jako bych neexistoval. Kdyby mě máma neposlala místo školy v přírodě k babičce, určitě by se se mnou bavili. A celkově by to všechno nedopadlo tak blbě. Volal jsem tehdy i tátovi, ať mámu přemluví, aby mě nechala jet, jenže se o tom vůbec nechtěl bavit a řekl mi, že se mám domluvit s ní.

Dva dny předtím, než ostatní na školu v přírodě odjížděli, mi volala babička, aby mi nadiktovala, v kolik mi k ní do Mělníka jede autobus.

„Ve čtvrt na jedenáct bys tu měl být. Tak si hlavně ráno pospěš, ať ti to neujede!“

„Babi... když já bych fakt chtěl jet s ostatníma ze třídy. Nemůžeš ještě přemluvit mámu, ať mě tam pustí?“

„Ale prosím tě! U mě se rozhodně budeš mít líp než na nějakým školním výletě.“

„To teda nebudu.“

„Navíc mi maminka řekla, cos provedl. Ani se nedivím, že tě tam nechce pustit.“

„Ale babi... prosím!“

„U mě budeš na čerstvým vzduchu, o to se postarám. Tam bys trávil půlden ve třídě, já znám učitelky, ony si chtěj stejně jen odpočinout a je jim jedno, jestli jste celý den zalezlý vevnitř. Jsou to líný vši, a ty teď potřebuješ disciplínu.“

„Ale tak to není, vždyť my tam chodíme ven často! A navíc hrajeme různé bojovky a taky mám s klukama domluvený, že spolu budeme na pokoji.“

Jenže babička vůbec neví, co to nějaký bojovky jsou, a bylo zbytečný jí to po telefonu dál vysvětlovat. Já mám bojovky hrozně rád, loni jsme poslední den školy v přírodě museli běžet lesem, plnit různé úkoly a zároveň nám učitelé měřili čas. Byl jsem v týmu s Mirkem a Zuzkou a nakonec jsme skončili na druhém místě. Pamatuju si, že měl táta po návratu radost a pak můj diplom připnul na ledničku, kde visel snad do konce prázdnin.

* * *

Když jsem dorazil do Mělníka, babička už opravdu čekala na nádraží. Dřív nás k ní většinou vozil táta autem, cesta od nás z Podolí netrvala ani hodinu. Autobusem to ale trvá mnohem dýl, nejdřív musím jet na Budějovickou, pak metrem a pak teprve nastoupím na meziměstskéj autobus, kterej se strašně vleče. A k babičce domů to je potom ještě asi deset patnáct minut pěšky.

Babička měla všude naklizeno a na stole stála upečená bábovka. Jenže ona si nikdy nepamatuje, jakou kdo má rád. Jenda má nejradši kakaovou a Patrik s Bárrou, strejdovy děti, ji mají zase radši s ořechama. Ty já ale nesnáším, vždycky je z bábovky postupně vyndávám a to mě hrozně štve, protože pak si bábovku vůbec tolik neužiju, když v ní celou dobu hledám zbytky pitomejch ořechů.

„Ale nejsou v ní ořechy, že ne?“ zeptal jsem se, sotva jsem ji na stole uviděl.

„Jenom trošku, to ani nepoznáš.“

To babička říká vždycky a je to samozřejmě úplná blbost, protože i kdyby tam byl jeden ořech, tak to prostě poznám.

Hned první odpoledne začala babička hrozně vyzvídat o škole. Snažil jsem se mluvit o něčem jiným, ale moc to nešlo, pokaždý se vrátila ke škole.

„Maminka říkala, že máš teď špatný známky a že kvůli tobě musí pořád chodit za tou vaší třídní učitelkou. Co mi k tomu povíš?“

„To není pravda. Máma vůbec neví, jaký mám známky.“

„Ale prosím tě, co je to za hloupost, jistěže ví. Jinak by mi to neříkala.“

„Tak možná to ví, ale známky jí jsou jedno.“

„Ty si teda vymýšlíš, Kryštofe, jedno jí určitě nejsou. Ale kdyby šlo jen o známky... co ten tvůj malér s krádeží? Vždyť ty teď pořád jen něco vyvádíš. Přitom jsi byl vždycky takovej slušnej kluk. Co se to s tebou stalo?“

„Nic.“

„Nic, nic... něco se určitě stalo. Ale neboj, tady tě dám do pořádku. Máme na to celý týden,“ zaradovala se a mně v tu chvíli přišlo, jako by ten tejdén měl trvat snad rok.

„Já bych ale stejně byl radši s kamarádama na škole v přírodě,“ zkusil jsem to ještě jednou, ale marně.

„Asi to nejsou tak dobrý kamarádi, jinak by ti řekli, ať nevyvádíš rošťárny.“

Nesnáším, když babička používá výraz rošťárny, je děsně trapnej a takhle se mluví na malý děti. A navíc to přece jsou dobrý kamarádi, jenže ona už si asi vůbec nepamatuje, jaký to je mít kamarády.

„Tady si to přece užijeme víc, Kryštofe. Má bejt hezky, tak mi budeš pomáhat na zahradě a pomůžeš mi i s vyklízením půdy, vždyť to plánuju už od podzimu. Uvidíš, že se budeme mít hezky. Maminka říkala, že se máš každěj den učit, ale podle mě je důležitější, abys byl na čerstvým vzduchu.“

Jenže mnohem víc parádně bych se prostě měl s klukama, to se srovnávat nedá. U babičky byla zábava maximálně tak ve chvíli, když jsme se večer dívali na detektivky v televizi, to je taky jediný, co se tam dalo dělat. Přitom kdybych byl na škole v přírodě, tak by mi televize nescházela, jakmile jsme s klukama dohromady venku, tak je to zábavnější než se vevnitř dívat na telku.

Babička mě navíc hned od prvního dne začala ráno budit v osm hodin. Přitom bych bejval konečně mohl spát, do kolika chci. Nesnáším vstávání a nikdy jsem nepochopil, jak někdo může vstávat bez budíku, jak to prostě dělá, že se vzbudí sám od sebe v tu dobu, kdy se potřebuje probudit. Dřív za mnou doma hned potom, co mi ráno zazvonil budík, přišla máma popohnat mě, abych opravdu vstal. Roztáhla závěsy a připravila snídani, ale to už teď vůbec nedělá.

„Kryštůfku, vstávej, už je osm!“

„Babi, nech mě ještě chvíli spát...“

„Vždyť ty bys prospal celý dopoledne. To bys z toho dne ale nic neměl!“

„Stejně je tu nuda.“

„Co to povídáš? Vždyť v létě jsi tu tak rád a celý den s klukama lítáš venku. Tak proč jsi teď pořád takovej otrávenej?“

„Ale v létě je to úplně jiný, to máme prázdniny,“ namítnul jsem, ale ona to zas vůbec nepochopila, protože nevidí rozdíl mezi prázdnina-
ma a školním rokem.

„Ty si toho navymýšlíš... pojď už, máš na stole snídani.“

Přítom mám pravdu. Když jsem v Mělníku v létě, tak s ostatní-
ma klukama každé den vymyslíme nějakou hru, jdeme si povídat
na zahradu anebo prozkoumáváme sklep a půdu u Máchů, což jsou
Šimonovi prarodiče, který bydlí v domě vedle babičky. Na půdě mají
různý starý věci v takovejch velkejch dřevěnejch truhlách a vždycky
v nich objevíme něco novýho. Šimon je taky z Prahy, ale vídáme se jen
tady. V Praze bydlíme každé úplně jinde, chodíme na různý základky
a odpoledne máme jiný kroužky. Šimon bydlí kousek od Flóry, kde
jsem byl asi jenom dvakrát v životě. Pamatuju si, že mi stanice metra,
na který jsme tam s mámou vystupovali, přišla strašně temná a taková
smutnější, než je třeba Budějovická, která je nejbliž od nás.

Babička si každé den, když připravovala oběd, pouštěla televizi.
Jenže ne žádný zábavný seriály, dopoledne totiž sleduje ČT1 nebo
ČT2, který nemám moc rád. Hrozně často tam totiž dávají doku-
menty anebo nudný diskuzní pořady. Přijde mi, že na tyhle pořady
se dívají jenom důchodci. Jedinou výjimkou je na ČT1 pár seriálů,
třeba Alf, toho mám rád a vždycky se dívám až do úplnýho konce, do-
kud nezazní: „Vyrobila tvůrčí skupina Aleny Poledňákové a Vladimíra
Tišnovského.“

„Vrať mi tam jedničku,“ volala na mě babička z kuchyně pokaždý,
když jsem to chtěl přepnout na Novu nebo Primu. „A jdi radši ven,
přece nebudeš zbytečně sedět vevnitř, zavolám tě, až bude oběd.“